ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)
11 maart 1986 *

In zaak 28/85,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Cour d'appel te Douai, in het aldaar aanhangig geding tussen

A. Deghillage, wonende te Frameries (België),

en

Caisse primaire d'assurance maladie de Maubeuge (Frankrijk),

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 86 van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale-zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB 1971, L 149, blz. 2),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: R. Joliet, kamerpresident, G. Bosco en T. F. O'Higgins, rechters,

advocaat-generaal: C. O. Lenz
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

gelet op de opmerkingen ingediend door:

— A. Deghillage, verzoeker in het hoofdgeding, ter terechtzitting optredend in eigen persoon,

— de regering van de Franse Republiek, ter terechtzitting vertegenwoordigd door R. Abraham als gemachtigde,

— de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Griesmar,

* Procestaal: Frans.

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 23 januari 1986,

het navolgende

ARREST

(omissis)

In rechte

1 Bij arrest van 21 december 1984, ingekomen ten Hove op 1 februari 1985, heeft de Cour d'appel te Douai (Frankrijk) krachtens artikel 177 EEG-Verdrag een prejudiciële vraag gesteld over de uitlegging van artikel 86 van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale-zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB 1971, L 149, blz. 2).

2 Deze vraag is gerezen in een voor genoemde rechter aanhangig geding tussen A. Deghillage en de Caisse primaire d'assurance maladie te Maubeuge, naar aanleiding van de afwijzing door laatstgenoemde van Deghillages aanvraag voor een uitkering wegens beroepsziekte.

3 Deghillage, een Belgisch onderdaan, werkte van maart 1942 tot december 1948 in Frankrijk, van januari 1949 tot april 1958 in België, en van april 1958 tot 30 november 1981 opnieuw in Frankrijk, in functies waarin hij was blootgesteld aan geluiden die de gehoorzin konden aantasten.

4 Op 12 september 1980 liet Deghillage een eerste audiogram maken om te onderzoeken of zijn hoorfunctie was verminderd. Uit het dossier van de zaak blijkt niet of dit audiogram in Frankrijk dan wel in België is gemaakt. Een tweede audiogram

werd in België gemaakt op 3 december 1981, drie dagen nadat verzoeker met vervroegd pensioen was gegaan na een collectief ontslag om economische redenen.

5 Op 14 januari 1982 vroeg Deghillage bij het Fonds voor de beroepsziekten te Brussel een uitkering wegens beroepsziekte aan; bij zijn verzoek was een medisch attest van 12 december 1981 gevoegd, volgens hetwelk hij aan traumatische doofheid leed, zoals was gebleken uit het reeds genoemde audiogram van 3 december 1981.

6 Blijkens het dossier vormt zulk een medisch attest naar Belgisch recht een afdoend bewijs van het bestaan van de beroepsziekte waarvoor een uitkering wordt aangevraagd.

7 Op 28 februari 1983 verklaarde het voornoemde fonds de aanvraag niet ontvankelijk op grond dat betrokkene het laatst op het grondgebied van een andere Lid-Staat aan het risico had blootgestaan. Eerst op 5 april 1983 zond dit fonds het dossier door aan het Centre de sécurité sociale des travailleurs migrants te Parijs om de bevoegde Franse organen de rechten van betrokkene op een uitkering wegens beroepsziekte te laten vaststellen. Deze doorzending vond plaats krachtens artikel 86, eerste volzin, van verordening nr. 1408/71, dat bepaalt dat een aanvraag welke binnen een bepaalde termijn moet worden ingediend bij een orgaan van sociale zekerheid van een Lid-Staat, ontvankelijk is indien zij binnen dezelfde termijn bij een overeenkomstig orgaan van een andere Lid-Staat wordt ingediend. Volgens de tweede volzin van artikel 86 moet dit orgaan in dat geval de aanvraag onverwijld aan het bevoegde orgaan doen toekomen.

8 De Caisse primaire d'assurance maladie te Maubeuge waaraan het dossier op 28 april 1983 was doorgezonden, wees de aanvraag af op grond dat niet was voldaan aan de voorwaarden van de Franse wettelijke regeling, inzonderheid die van tabel 42, gevoegd bij decreet nr. 81/507 van 14 mei 1981 betreffende de erkenning van door geluidshinder veroorzaakte beroepsziekten. Volgens deze tabel moet „de bilaterale en onherstelbaar verminderde hoorfunctie die niet verder meer afneemt nadat de blootstelling aan het risico is opgeheven" na een eerste onderzoek worden bevestigd door een nieuw audiometrisch onderzoek dat binnen een termijn van drie weken tot één jaar, te rekenen vanaf het ogenblik waarop de betrokkene niet meer aan het schadelijke geluid blootstaat, wort verricht. Aangezien Deghillage sinds 30 november 1981 niet meer aan het risico blootstond, voldeed zijn tweede audiogram van 3 december 1981 niet aan deze voorwaarde.

9 Nadat hij tegen dit besluit tevergeefs beroep had ingesteld, om te beginnen bij de Commission des recours gracieux en vervolgens bij de Commission de première instance de sécurité sociale te Valenciennes, richtte betrokkene zich tot de Cour d'appel te Douai, die bij arrest van 21 december 1984 de behandeling van de zaak heeft geschorst en het Hof van Justitie de volgende vraag heeft gesteld:

„Welk gevolg moet bij de uitlegging van artikel 86 van verordening (EEG) nr. 1408/71 worden verbonden aan het feit dat het verzoek door het Belgische orgaan te laat is doorgezonden aan het Franse orgaan ?"

10 Uit de overwegingen van het verwijzingsarrest blijkt duidelijk, dat de vraag geen betrekking heeft op de ontvankelijkheid van een aanvraag die abusievelijk is ingediend bij een orgaan van sociale zekerheid van een Lid-Staat waarvan de wettelijke regeling niet van toepassing is, als bedoeld in artikel 57, lid 1, van verordening nr. 1408/71. De nationale rechter wil namelijk vernemen, of het feit dat het orgaan van sociale zekerheid van een Lid-Staat de aanvraag voor een uitkering te laat aan het bevoegde orgaan in een andere Lid-Staat heeft doorgezonden, invloed kan hebben op de rechtspositie van de betrokkene ten overstaan van een van deze twee organen, inzonderheid wanneer ten gevolge van deze tardieve doorzending de betrokkene — zoals in het geval van Deghillage — niet meer kan voldoen aan de basisvoorwaarden van de wettelijke regeling van de Lid-Staat die hem een uitkering moet verstrekken.

11 De regering van de Franse Republiek en de Commissie van de Europese Gemeenschappen stellen in hun opmerkingen, dat voornoemd artikel 86 louter een procedurevoorschrift is en dat op niet-inachtneming van deze bepaling geen sanctie is gesteld, zodat het enige antwoord dat op grond van deze bepaling kan worden gegeven — namelijk dat de tardieve doorzending niet van invloed is op de ontvankelijkheid van de aanvraag —, geen antwoord is op de werkelijke strekking van de vraag.

12 De Commissie geeft het Hof verder in overweging om, waar het zich voortdurend ten doel stelt, de verwijzende instanties volledig in te lichten over de draagwijdte van het gemeenschapsrecht, de gestelde vraag aan te vullen door verwijzing naar andere bepalingen van dit gemeenschapsrecht, op grond waarvan een oplossing kan worden gegeven voor het probleem waarmee de nationale rechter wordt geconfronteerd.

13 Aangezien het Hof een voorgelegde vraag zo nodig kan herformuleren om de nationale rechter alle gegevens betreffende het gemeenschapsrecht te verschaffen om hem in staat te stellen het aan hem voorgelegde geschil uit te wijzen, moet de gestelde vraag zo worden gelezen, dat zij ertoe strekt te vernemen of bij te late doorzending van de aanvraag, andere gemeenschapsbepalingen dan artikel 86 van verordening nr. 1408/71 van belang kunnen zijn voor de bepaling van de rechtspositie van de betrokkene, wat het recht op een uitkering van de sociale-zekerheidsorganen betreft.

14 Voor het antwoord op deze vraag is het van belang te weten of een beroepsziekte die in een Lid-Staat behoorlijk medisch is vastgesteld, in een andere Lid-Staat voor de toekenning van een uitkering moet worden erkend.

15 In dit verband moet inzonderheid worden gelet op artikel 57, lid 2, van genoemde verordening, dat bepaalt: „indien de toekenning van uitkeringen wegens beroepsziekte op grond van de wettelijke regeling van een Lid-Staat afhankelijk is van de voorwaarde dat de desbetreffende ziekte het eerst op het grondgebied van die staat medisch is vastgesteld, wordt deze voorwaarde geacht te zijn vervuld wanneer genoemde ziekte het eerst op het grondgebied van een andere Lid-Staat is vastgesteld". Dit is bij Deghillage het geval; zijn beroepsziekte is behoorlijk vastgesteld in België, terwijl op de toekenning van zijn uitkeringen de Franse wetgeving van toepassing is.

16 Krachtens vorengenoemde bepaling, die derogeert aan lid 1 van artikel 57, volgens hetwelk de uitkeringen uitsluitend worden toegekend op grond van de wettelijke regeling van de Lid-Staat die hen moeten verstrekken, moet voor de erkenning van een beroepsziekte rekening worden gehouden met de medische vaststelling in een andere Lid-Staat, ook al worden de vaststellingen die in het buitenland hebben plaatsgevonden, door de wettelijke regeling van de eerste staat niet erkend.

17 Uit het feit dat de bevoegde organen van de staat die de uitkeringen moeten verstrekken, de vaststelling van een beroepsziekte die in een andere Lid-Staat heeft

plaatsgevonden, moeten erkennen volgt dat zij geen bezwaar kunnen maken tegen het feit dat het bestaan van een beroepsziekte volgens de wetgeving van een andere Lid-Staat is vastgesteld. Het is immers onaanvaardbaar, dat een procedure tot vaststelling van een beroepsziekte, die regelmatig heeft plaatsgevonden in een Lid-Staat, zou moeten verlopen volgens de bepalingen van een buitenlandse wetgeving, temeer daar op het ogenblik van de vaststelling bij personen die, zoals in casu, in verschillende Lid-Staten hebben gewerkt, nog niet is bepaald, welke Lid-Staat de betrokken uitkeringen zal moeten verstrekken.

18 Mitsdien moet op de gestelde vraag worden geantwoord, dat de medische vaststelling van een beroepsziekte moet worden erkend door de Lid-Staat die de in artikel 57, lid 1, van verordening nr. 1408/71 bedoelde uitkeringen moet betalen, ook indien die vaststelling in een andere Lid-Staat en volgens de wetgeving van deze staat heeft plaatsgevonden.

Kosten

19 De kosten door de regering van de Franse Republiek en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

uitspraak doende op de door de Cour d'appel te Douai bij arrest van 21 december 1984 gestelde vraag, verklaart voor recht:

De medische vaststelling van een beroepsziekte moet door de Lid-Staat die de in artikel 57, lid 1, van verordening nr. 1408/71 bedoelde uitkeringen moet betalen, worden erkend, ook indien die vaststelling in een andere Lid-Staat en volgens de wetgeving van deze staat heeft plaatsgevonden.

Joliet Bosco O'Higgins

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 11 maart 1986.

De griffier

P. Heim

De president van de Eerste kamer

R. Joliet